

Цо пан хце

Микола Білокопитов

Народний артист України Богдан Бенюк сказав,
що про нього самого нехай розповідає хтось інший.
А сам розповів дві пригоди, що сталися з дуетом "Світязь"

Оскільки життя артиста головним чином проходить у відрядженнях то й не дивно, що більшість пригод із ним трапляється під час гастрольних поїздок, зокрема, в готелях. Ось ще одна готельна історія.

Зазвичай артисти дуету "Світязь" проживають разом у двомісному номері. Проте трапляється, що кожен з них має можливість розкошувати й в одномісному "люксі". Того разу хлопцям випав саме такий люксовий варіант.

Опустимо деякі деталі виснажливого концертного дня, що завершився пристойним фуршетом. Увечері артисти приїхали до готелю в місті Луцьк, де й поселилися кожен у свій номер. Для Дмитра Гершензона ніч минула без пригод, тому залишимо його в спокої. Далі розповідь про Анатолія Говорадла.

Літній день видався спекотним, увечері в номері було душно (в 90-ті роки у нас тільки починали подекуди встановлювати кондиціонери). Тому Анатолій прийняв душ і ліг спати, як мовиться, в чому мама народила.

Десь о п'ятій годині ранку відчув шалену спрагу. Ще не розтуливши очі, почав усвідомлювати, що води в номері немає. Річ у тім, що в Луцьку в ті часи на ніч (з нуля годин до шостої ранку) відключали воду. Єдине місце, де могла бути питна вода – зливний бачок над унітазом. Для такого випадку годився й цей варіант. Вирішив негайно втілити його в життя. Напівсонний підвівся, намацав склянку на столі й, не вмикаючи світла, непевно пошвендяв до туалетної кімнати.

Зайшов і не знати для чого з гуркотом зачинив за собою двері. Тримаючи в одній руці склянку, іншою почав водити перед собою, намагаючись натрапити на бачок. Але перед ним був порожній простір. З витягнутою вперед рукою Анатолій ступив крок, другий, третій... Зауважив, що для туалетної – це завелика кімната. Розблимав очі й спробував зорієнтуватися. Роззирнувшись, зрозумів, що він переплутав двері. Замість зайти до туалету, він вийшов з кімнати й опинився в напівосвітленому коридорі готелю. Слава Богу, о такий ранній порі тут, окрім нього, нікого не було. Інакше міг трапитися конфуз бо, як ми пам'ятаємо, артист був "у костюмі Адама".

Вирішив повернутися до свого номера. Підійшов до дверей, взявся за ручку, крутнув її донизу й натиснув на двері плечем. Двері не піддалися.

"Оце влип!" — подумав бідолаха, здогадуючись, що, коли знічев'я грюкнув за собою дверима, спрацювала защіпка. Ситуація виникла ідіотська. В якій кімнаті поселився його товариш, категорично згадати не міг. Можна було постукати в один із сусідніх

номерів, вибачитися, пояснити, що й до чого й попросити, аби сходили за запасним ключем до чергової. Але, по-перше, так рано турбувати незнайомих людей – незручно. А, по-друге, ...раптом двері відчинить дама?

Рішення прийшло несподіване й радикальне: треба виламати двері. Але зробити це необхідно швидко, за лічені секунди. Щоб ні персонал готелю, ні поселенці, розбуджені шумом, не встигли побачити його в такому, сказати б, делікатному вигляді. Головне – будь-що потрапити до своєї кімнати й одягнутися. А там видно буде.

Прийнявши рішення, Анатолій відійшов до протилежної стіни, став у стійку каратиста, сконцентрувався й, стрибнувши вперед, ударив ногою в двері. Потім – вдруге, втретє. Після четвертого удару двері впали й артист ускочив до кімнати.

Те, що він потрапив не в свій номер, зрозумів одразу. І справа навіть не в тому, що тут були штори іншого кольору й ліжко не на тому місці. Просто перед ним стояв незнайомиць у трусах й перелякано дивився на нього. За мить чоловік тремтячим голосом запитав:

— Цо пан хце? (Що пан хоче? – польск.)

Що відповів Анатолій Говорадло бідолашному поляку Богдан Бенюк не пам'ятає. Але запевнив, що для артиста й для польського туриста все закінчилося благополучно. Зламані двері, звичайно ж, довелося ремонтувати за рахунок винуватця. А двері номера, в якому жив Анатолій, знаходилися поруч. І, між іншим, були незачинені...